

GRIGORE IUNIAN - Ministru

(I)

Prof. Nicolae Mischie

Intrat de tânăr în vârtoarea vieții politice, Grigore Iunian s-a apropiat de interesele păturilor mijlocii ale populației încercând să le înțeleagă mai bine și să se facă ecoul năzuințelor lor. Această atitudine a lui l-a determinat să se alătore formațiunii politice ce se înfiripa încă atunci când războiul nu se sfârșise, când masele muncitoare aveau mai multă nevoie de un partid care să le reprezinte interesele și să lupte pentru o dreaptă rânduială.

Așa se explică prezența lui în Partidul Muncii, organism care apare în anii 1917-1918. Alături de elemente ce doreau o altă situație decât cea care era cunoscută până atunci, de elemente ce-și începuseră activitatea, ca și el, în alte formațiuni politice, Grigore Iunian părăsește partidul liberal nemulțumit de activitatea acestuia.

Formațiune politică, care, însă nu-și propunea să schimbe orânduiala socială, nu-i va satisface aspirațiile și va căuta un alt loc către o formațiune politică ce credea el că va aduce schimbări fundamentale, formațiune care să nu schimbe nimic comun cu vechile partide.

Așa a ajuns în Partidul Țărănesc, unde, alături și împreună cu alți intelectuali provenind din rândurile țărănimii, va face parte din conducerea acestui partid, va milita pentru apărarea și promovarea intereselor țărănimii încercând să influențeze prin organul de conducere al partidului elaborarea unei politici care să reflecte nevoile țărănimii și să lupte pentru aplicarea ei în viață. În același timp fiind ales deputat în Parlamentul țării va afirma, de la tribuna acestuia, aspirațiile și nevoile țărănimii.

Pregătirea pe care o avea, experiența căpătată în viața politică, mai întâi în partidul liberal, iar după aceea în rândurile Partidului Muncii și Partidului Țărănesc iar după unirea acestuia cu Partidul Național, în 1926, în Partidul Național Țărănesc îi deschideau drumul către o funcțiune în guvernul țării.

1.- Drumul către funcția de ministru

Complexitatea vieții politice din anul 1926-1928, situația grea în care se află economia țării a făcut ca la mijlocul anului 1927, guvernul condus de generalul Alexandru Averescu să-și dea demisia iar camarila regală să-l determine pe regele Ferdinand, bolnav, să-l numească pe Barbu Știrbei, persoană independentă, dar făcând parte din camarila regală¹, cumnat al lui I.I.C.Brătianu, ca șef al guvernului. Era un plan bine chibzuit al lui Ion I.C.Brătianu ca acest guvern, "meteor" să pregătească venirea la putere a liberalilor. Între Ionel Brătianu și Barbu Știrbei s-a încheiat o înțelegere în următoarele condiții: Știrbei să nu trateze cu alte partide o colaborare și un cartel electoral ci să ceară Partidului Național Liberal și Partidului Național Țărănesc reprezentanți în guvernul său, să inițieze o colaborare între partide pe bază de programe de guvernământ și cartel electoral.

Știrbei se obliga să "dizolve" imediat Corpurile Legiuitoare, să fixeze termenul unor alegeri cât mai curând și să demisioneze în timp util, succesorul lui fiind, bineînțeles, I.I.C.Brătianu...² Știrbei nu a putut să alcătuiască decât un cabinet de scurtă durată, care efectuând, în calculul liderilor P.N.L., noi alegeri, să îngăduie revenirea liberalilor la guvern.³

În această conjunctură a ajuns și Grigore Iunian ministru în guvernul de tranzit a lui B.Știrbei, ocupându-se cu Ministerul Muncii, Cooperației și Asigurărilor Sociale. Era un guvern eterogen, din el făcând parte oameni politici de mâna a doua, ce proveneau din mai multe partide, ceea ce făceau ca noului cabinet

să-i lipsească coeziunea și autoritatea. Dintre colegii de partid ai lui Iunian mai făceau parte din acest guvern Mihai Popovici la Finanțe, Pan Halipa - Lucrări publice, Sever Dan ca subsecretar de stat la Ministerul de Finanțe.

Șeful partidului Național Țărănesc - Iuliu Maniu - deși știa că participarea la guvern alături de liberali “punea în lumină nefavorabilă Partidul său”, a ținut să declare că a acceptat să participe la acest cabinet pentru a da țării “liniștea internă, absolut necesară vremurilor grele ce le trăim” și pentru “a controla legalitatea și curățenia alegerilor”. Totodată el a ținut să precizeze că miniștrii național țărăniști nu angajau politicește P.N.Ț., ei intrând în cabinet în calitate de “personalități”.⁴

După două săptămâni, datorită jocului de culise, miniștrii liberali, precum și cei independenți, au demisionat din guvern, silindu-l pe B.Știrbei să-și depună mandatul, la 20 iunie 1927.

S-a încheiat astfel o guvernare efemeră care a supraviețuit 17 zile. Doar 15 zile a durat și funcția de ministru al lui Grigore Iunian. N-a avut timp să întreprindă nici o acțiune din care să se vadă competența sa.

Perioada următoare a aparținut guvernului liberal, mai întâi avându-l prim-ministru pe I.I.C.Brătianu, iar după moartea acestuia, la 24 noiembrie 1927, pe fratele său Vintilă Brătianu.

Din motive tactice dar și pentru că în P.N.Ț. se găseau oameni capabili, după căderea guvernului Barbu Știrbei, noul prim-ministru a adresat lui Maniu, prin Duca, propunerea de a încheia cartel electoral, dar P.N.Ț. a respins propunerea. Apoi I.I.C.Brătianu a propus lui Mihai Popovici, Grigore Iunian și Pan Halippa să rămână în guvern, dar aceștia neavând încuviințarea partidului au refuzat.⁵

În scurta perioadă a guvernării lui I.Brătianu s-a desfășurat campania electorală într-o atmosferă foarte încărcată și au avut loc alegerile parlamentare în 7 iulie 1927, dând liberalilor 61,69% din totalul voturilor, primind 85,3% din numărul mandatelor pentru

Senat, adică 318 mandate din care 184 reprezenta prima guvernamentală.

Cea de a doua formațiune politică - P.N.Ț. - a primit 22,09% din totalul voturilor având dreptul la 54 mandate.

În perioada aceasta două mari evenimente au avut loc: moartea regelui Ferdinand la 20 iulie și a primului ministru I.I.C.Brătianu, la 27 noiembrie 1927. Evenimente majore în viața statului român, ele au avut ecou puternic dar și urmări în întreaga țară. Frământări politice determinate de compania antiguvernamentală a opoziției, îndeosebi a P.N.Ț., pe fondul unor mari nemulțumiri, existente în rândul maselor populare, au determinat o stare de spirit agitată, conflictuală. Lupta pentru răsturnarea liberalilor a angrenat toate partidele inclusiv Partidul Comunist și Partidul Social Democrat, având loc puternice manifestații opoziționiste, cum a fost cea din 18 martie 1928 de la București la care au participat peste 50.000 de persoane sau cea din 6 mai 1928 de la Alba Iulia unde au luat parte aproximativ 100.000 de persoane.⁶

Concomitent însă guvernul liberal a luat o serie de măsuri represive și de îngrădire a libertăților democratice. Dar puternice frământări politice și sociale au determinat înlocuirea guvernului liberal. La 3 noiembrie 1928, guvernul și-a dat demisia. După încercarea neizbutită a formării unui guvern de uniune națională, s-a format primul guvern național țărănesc. În baza mandatului, Iuliu Maniu a trecut la alcătuirea noului guvern, care a depus jurământul pe ziua de 10 noiembrie 1928.

Guvernul național-țărănist, în care dominau ardelenii își inaugurau activitatea cu... promisiuni, ce-i drept foarte atrăgătoare și așteptate de mase. Se angajează astfel să restabilească legalitatea și regimul constituțional, să abolească starea de asediu și cenzura, să organizeze alegeri și multe altele.⁷

Grigore Iunian a fost numit ministru de justiție, funcție pe care o va îndeplini în mai multe guverne formate din P.N.Ț.⁸

În aceeași zi fără a se mai prezenta în fața Parlamentului pentru a cere votul de încredere, așa cum cereau normele democratice constituționale, guvernul a propus iar Regența a aprobat dizolvarea Corpurilor legiuitoare și organizarea de alegeri generale în ziua de 12 decembrie pentru Adunarea Deputaților și în zilele de 15-19 decembrie pentru Senat.⁹

Îndată după instalarea sa, guvernul Maniu a numit noi prefecți din rândul organizațiilor județene ale P.N.Ț., a dizolvat numeroase consilii comunale înlocuindu-le cu comisii interimare alcătuite din naționali-țărăniști. În felul acesta conducerea P.N.Ț. socotea că a preluat conducerea aparatului administrativ la nivelul întregii țări.

În campania electorală conducerea P.N.Ț. a prezentat un amplu program¹⁰ de înlăptuiri ce urmau a fi realizate. Între acestea, o nouă organizare a justiției în vederea realizării deplinei independențe materiale și morale a magistraților, obiectiv ce trebuia să preocupe îndeosebi pe ministrul justiției Grigore Iunian.

La alegerile pentru Camera Deputaților, Grigore Iunian a candidat și a fost ales pe lista de la județul Gorj împreună cu Vasile Arjoceanu, pr. Nicolae Mischie, Nicolae Brătincu și Ion Isac.¹¹

Ajungând la putere, Partidul Național Țărănesc, a trecut la aplicarea programului său care trebuie să instaureze o "nouă ordine", să aducă bunăstare în viața poporului și să dezvolte pe noi trepte economia României.

Ca orice guvern ajuns la putere și guvernul lui Iuliu Maniu a trecut la adoptarea unor legi și la revizuirea, îndreptarea și corectarea altora. Din acest punct de vedere, Parlamentul a avut o activitate bogată, discutând legi care trebuiau să reglementeze toate domeniile de activitate.

2.- Legi din domeniul Justiției adoptate în perioada ministeriatului lui Grigore Iunian

În ce-l privește pe ministrul Justiției, Grigore Iunian, una din principalele legi pe care trebuia să o elaboreze și să o prezinte parlamentului era legea privind organizarea judecătorească.

Cum aceasta era una din legile fundamentale, a trebuit, în prealabil, să aducă unele corecturi vechii legi care să îmbunătățească și să perfecționeze, în concepția P.N.Ț., sistemul juridic și să pregătească temeinic viitoarea lege a organizării judecătorești.

Această concluzie a tras-o mai ales în urma primirii de la organele teritoriale dările de seamă pentru întocmirea bugetului pe anul 1929.¹² O lege dată publicității la 1 ianuarie 1929, modifică articolul 134 din legea privitoare la actele de stare civilă.¹³ A fost apoi modificat articolul 296 din legea de organizare judecătorească. Legea prevedea înființarea unei judecătorii rurale la Turcenii de Sus, județul Gorj, desființarea celei de a doua judecătorii rurale "Arciz" din Cetatea Albă și Cudalbi din județul Covurlui și schimbarea reședinței judecătoriei "Bratca" din comuna Aleșd.¹⁴

La începutul lunii martie 1929 o nouă lege modifica articolele 8 și 31, iar la 14 iulie se modifica articolul 7 alineatul 6; art.29 al.2; art.30, nr.2, art.34, 35, 221 Bb și 224 nr.11, p.2 și 4 al.2, din Legea Judecătorească.¹⁵

La începutul lunii aprilie 1929 a fost prezentată în Adunarea Deputaților legea privind prelungirea contractelor de închiriere de către Grigore Iunian. După mai multe luări de cuvânt, a intervenit și Iunian, la 13 aprilie răspunzând unor critici și unor întrebări.

Reținem din cele ce a spus o idee foarte importantă și anume că în rezolvarea problemelor discutate esențialul este

“construcția de locuințe” ceea ce au neglijat guvernele de până acum.¹⁶

La 30 ianuarie 1929 Adunarea Deputaților a votat legea prin care guvernul era autorizat a ratifica și a face să se execute Tratatul multilateral pentru renunțarea la război¹⁷ iar la 27 martie s-a publicat Legea pentru ratificarea protocolului semnat la Moscova, la 9 februarie 1929 pentru punerea în vigoare a tratatului multilateral încheiat la Paris la 27 august 1928 la care România a aderat la 6 septembrie 1928 și l-a rectificat la 7 februarie 1929.¹⁸

La 2 mai 1929 s-a publicat în “Monitorul Oficial” un Jurnal al Consiliului de Miniștrii pentru instituirea unui Consiliu de avocați interdependent.¹⁹ În aceeași zi se publica o Decizie pentru modificarea taxelor notarilor comunali din Transilvania.²⁰

Una din problemele semnalate de instanțele de judecată era încetineala cu care se judecau procesele. De aceea Iunian a trebuit să ia măsuri, pentru modificarea legii din 19 mai 1925 pentru unificarea unor dispoziții de procedură civilă și comercială pentru înlesnirea și accelerarea judecăților înaintate tribunalelor și Curților de Apel. “Experiențe făcute de la punerea în aplicare a legii până azi, spunea Grigore Iunian, în expunerea de motive, a dovedit că scopul urmărit de legiuitor n-a putut fi atins”. De altfel ministrul justiției atrăgea atenția Camerei Deputaților că în curând după trecerea la aplicarea acestei legi s-a constatat neajunsurile ei, că s-au făcut propuneri de modificare dar n-au fost finalizate “Întrucât în legea din 1925 sunt multe dispoziții bune și de natură clară a fi adoptate în viitorul cod unitar român - se preciza în expunerea de motive ne-am oprit la sistemul amendării parțiale a legii din 1925, înlăturând toate dispozițiile care au dovedit a fi dăunătoare”. În noua formă legea a fost cunoscută sub denumirea “Legea accelerării judecăților”. Ea a fost votată în Camera Deputaților la 27 iunie și în Senat la 4 iulie 1929.²¹

La Senat s-au ridicat unele probleme la care ministrul Justiției le-a răspuns, precizând între altele: “Proiectul de lege împlinește și lipsurile satisfăcând și pe justițiabili, pe avocați și pe judecători”. Și cel ce scria despre desbaterile de la Senat continua: În discursul domnului Iunian am găsit nu numai remarcabilul spirit juridic, o cultură de specialitate și generală dar și o atentă grijă de nevoile celor ce “flămânzesc după dreptate”.²²

La 14 iunie 1929 s-a publicat o lege prin care se modificau articolele: 7 aliniatul 6, 29 aliniatul 2; 30, 34, 35, 221, și 224.²³

În anul 1929 s-au votat și s-au publicat mai multe legi care modificau pe altele sau care soluționau probleme ce se cereau a fi rezolvate.²⁴ Între acestea a fost și Legea asupra concordatului preventiv din iulie 1929. Ea a fost modificată și în iulie 1930. Expunerea de motive la legea din 1929 a fost făcută de Grigore Iunian în calitate de ministru al Justiției iar la modificarea din 4 iulie 1930 de Voicu Nițescu. În expunerea de motive Grigore Iunian arătând necesitatea acestei legi spunea: Consiliul Legislativ, lucrează la proiectul pentru revizuirea și unificarea Codului de Comerț, care va reglementa multe probleme. Dar până când el va fi gata “Sunt încă materii a căror reglementare, deși urmează să fie înglobată în Codul de comerț, necesită o soluție urgentă. În atare condiții se înfățișează partea privitoare la organizarea concordatului preventiv a cărui reglementare nu mai poate întârzia fără să pericliteze deopotrivă situația comercianților aflați în jenă, din cauza împrejurărilor ce ei nu au putut influența și să pericliteze în același timp și interesele creditorilor... Ceea ce a determinat îndeosebi nevoia unei grabnice intervenții legislative este situația grea în care se află comercianții din Ardeal... Această lege permite comercianților evitarea falimentului”.²⁵

Când a fost dezbătută la Senat s-au ridicat obiecții și întrebări la care le-a răspuns ministrul justiției. Între altele Grigore Iunian spunea: “Niciodată n-am avut pretenția nebunească de a remedia criza de azi prin concordatul preventiv... Criza provocată

de politica economică a guvernelor trecute nu se poate înlătura prin legea de față”.

Răspunzând celor ce au spus că legea nu-și are rostul Iunian preciza: “Întregul comerț și întreaga industrie au cerut concordatul”.²⁶

În ianuarie 1930 o nouă lege modifica articolul 3 alineatul ultim și articolul 30 nr. 9 din Legea pentru organizarea judecătorească, prin care se stabileau, conform unui tabel anexat numărul și reședința judecătorilor precizând că al circumscripțiilor lor se determină de Ministerul Justiției cu aprobarea Consiliului de Miniștrii, prin decret regal. Articolul 30 nr.9 preciza: Curtea de Apel din Iași cu două secții, va cuprinde tribunalele: Baia, Bacău, Botoșani, Fălciu, Iași, Neamț, Roman și Vaslui.²⁷

La 3 ianuarie 1930 se publica Legea pentru modificarea unor dispoziții din Legea pentru Curtea de Casație și Justiție - art.3 alineatul 1, 2, 3, 5 și din Legea de organizare judecătorească art.29, 30, 43, 44.²⁸ Nici aceste modificări nu erau suficiente.

În ziua de 20 iunie era aprobată o nouă lege care modifica art.148 alineat 5-10 și adăuga un nou articol.²⁹

Legi care vor modifica și alte articole din legea pentru organizarea judecătorească se vor adopta și în anii următori. Se vor perinda și alte guverne național-țărăniște și nu numai până când legea organizării judecătorești va fi definitivată.

Una din problemele mult discutate în presă și în Parlament dar cerută și în stradă, a fost “amnistia”. Din perioada anterioară guvernul moștenise un mare număr de persoane cercetate, judecate și condamnate pentru diferite chestiuni. A fost desfășurată o întreagă campanie pentru amnistiere. Forțele democratice, elementele înaintate ale societății românești, cereau o lege a amnistiei. Sub presiunea luptei forțelor democratice, la 13 mai 1929 a fost publicat Decretul prin care erau amnistiate “toate infracțiunile politice, încercate sau săvârșite de către cetățenii

români, până la 1 decembrie 1928³⁰, și un alt decret pentru reducerea de pedepse și grațiere.³¹

Decretul pentru amnistierea infracțiunilor politice preciza că "se amnistiază toate infracțiunile politice prevăzute de codurile penale sau orice alte legi speciale din întreg cuprinsul țării, încercate sau săvârșite de către cetățenii români până la 1 decembrie 1928, fie că faptele au rămas încă nedescoperite, fie că se găsesc în curs de cercetare, instrucție sau judecată, fără să fi intervenit o hotărâre definitivă".

Decretul prevedea și trei categorii de infracțiuni care nu beneficiau de amnistie: a) infracțiunile însoțite de omoruri, casne, schilodiri, jefuiri, prădăciuni, incendieri, exploziuni; b) infractorii funcționari publici; c) infractori care au mai suferit în ultimii 3 ani o condamnățiune pentru infracțiuni de aceeași natură.

La 6 iunie 1929 a apărut legea pentru amnistia unor infracțiuni de competența instanțelor ordinare precum și a unor infracțiuni de competența tribunalelor militare.³² Ea a fost completată cu decretul din 11 iunie 1929 prin care erau grațiate toate infracțiunile politice săvârșite între 8 mai - 6 iunie 1929.

În acest fel P.N.Ț. își onora în mare parte promisiunile de a proceda la amnistierea deținuților politici. Amnistia era totuși parțială; în închisorile României continuând să rămână un număr însemnat de militanți revoluționari. De aceea, forțele democratice au continuat lupta pentru amnistie generală.³³

A fost discutată și modificată uniformizarea unor dispoziții de procedură civilă și comercială pentru înlesnirea și accelerarea judecăților înaintea tribunalelor și Curților de Apel, precum și pentru unificarea competenței judecătorilor. Această lege a fost cunoscută sub denumirea de lege de accelerarea judecăților.³⁴

În ianuarie 1929 a mai fost publicată o lege care prevedea modificarea articolelor 3 și 5 din legea Înaltei Curți de Casație și Justiție. Se aducea ca argumente creșterea numărului de afaceri ce cădeau în competența secției a II-a și care nu mai puteau fi

rezolvate în timp. Pentru aceasta se propunea creșterea numărului de consilieri cu încă doi și înființarea încă a unui procuror de secțiune spre a asigura bunul mers al activităților.³⁵

O altă modificare se referă la legea privitoare la actele de stare civilă. Legea în vigoare prevedea intrarea în aplicare la 1 ianuarie 1929. Având în vedere că se instaurase o nouă administrație și că foarte mulți primari erau noi în funcție și nu avuseseră timp să o cunoască, se cerea să fie modificat articolul 134 în sensul ca să intre în vigoare de la 1 ianuarie 1930, deci peste un an.³⁶

Note

¹ Ioan Scurtu, *Contribuții privind viața politică din România. Evoluția formei de guvernământ în Istoria modernă și contemporană*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1988, p.223-225.

² Mircea Mușat, Ion Ardeleanu, *România după Marea Unire*, vol.II, Partea I, 1918-1933, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1986, p.834.

³ Mihai Rusenescu, Ioan Saizu, *Viața politică în România, 1822-1828*, Ed.Politică, București, 1979, p.219-222.

⁴ I.Scurtu, *Din viața politică a României (1926-1947)*, Ed.Științifică și Enciclopedică, București, 1983, p.86.

⁵ Mircea Mușat, Ion Ardeleanu, Op.cit.,p.836.

⁶ Ibidem, p.859-862.

x) După atâția ani de luptă în opoziție, a venit timpul să ajungă și P.N.Ț. la guvern. Cum însă numărul membrilor guvernului era prea mic față de nenumărații partizani ai conducerii P.N.Ț., Maniu a cerut și a obținut mărirea numărului posturilor de miniștri și de secretari de stat, dar după un an, la 14 noiembrie 1929, a fost efectuată o masivă remaniere și reducere, în urma căroră guvernul mai avea 11 miniștrii.

⁷ Z.Ornea, *Țărănismul. Studiu sociologic*, Ed.Politică, București, 1969, p.57-58.

⁸ Grigore Iunian a îndeplinit funcția de ministru la Justiție din 10 noiembrie 1928 până în 7 martie 1930; 13 iunie - 10 octombrie 1930,

guverne conduse de Iuliu Maniu și 10 octombrie - 19 noiembrie 1930 în guvernul condus de G.G.Mironescu.

⁹ Monitorul Oficial nr.252 din 11 noiembrie 1928.

¹⁰ Dezbaterea Adunării Deputaților, nr.2 din 6 ianuarie 1929, fila 68.

¹¹ Ibidem.

¹² D.A.D. nr.38 din 30 aprilie 1929, Ședința din 21 februarie 1929, p.1187-1191; Dreptatea, anul III, nr.411 din 23 februarie 1929, p.4 și 6.

¹³ Monitorul Oficial nr. 1 din 1 ianuarie 1929, p.36.

¹⁴ Dezbaterea Adunării Deputaților din 15 ianuarie 1929, p.151.

¹⁵ Monitorul Oficial din 16 martie 1929; C.Hamangiu, *Codul general al României*, vol.XVII/1929, p.265-266, 482-483, 606-608.

¹⁶ Dreptatea, anul III, nr.456 din 18 aprilie 1929, p.6.

¹⁷ Monitorul Oficial, nr. 30 din 7 aprilie 1929, p.918.

¹⁸ Monitorul Oficial, nr. 70 din 27 martie 1929, p.2418.

¹⁹ Monitorul Oficial, nr. 95 din 2 mai 1929, p.1181.

²⁰ Ibidem.

²¹ Monitorul Oficial, nr 150 din 11 iulie 1929. *Legea accelerării* din 11 iulie 1929, Ed. Curier judiciar, S.A., 1929, p.5-36.

²² Dreptatea, an II, nr. 501 din 15 iunie 1929, articolul Accelerarea judecăților, p.3.

²³ Monitorul Oficial, nr 152 din 14 iulie 1929; C.Hamangiu, Op.cit. p.606-608.

²⁴ Monitorul Oficial, nr.36 din 14 februarie 1929, p.1307; nr.62 din 16 martie 1929, p.2210; nr.74 din 5 aprilie 1929, p.2626; nr.102 din 13 mai 1929, p.3567; nr.121 din 6 iunie 1929, p.4382.

²⁵ *Legea asupra Concordatului Preventiv din iulie 1929, cu modificările din 4 iulie 1930*, Ed.Curier Judiciar S.A., 1930, p.27-45.

²⁶ Dreptatea, an III, nr.507 din 22 iunie 1929, p.3.

²⁷ C.Hamangiu, Op.cit., vol.XVIII/1930, p.28-29, 29-36.

²⁸ Monitorul Oficial, nr. 3 din 3 ianuarie 1930.

²⁹ Monitorul Oficial, nr. 139 din 26 iunie 1930, p.359-360.

³⁰ Monitorul Oficial, nr. 102 din 13 mai 1930, p.3567.

³¹ Ibidem; C.Hamangiu, Op.cit. vol.XVII/1929, p. 482-483.

³² Monitorul Oficial, nr.121 bis din 6 iunie 1929, p.4382; C.Hamangiu, vol.XVII, p. 509-511.

³³ I.Scurtu, *Din viața politică a României, 1929-1947*, Ed.Științifică și Enciclopedică, București, 1983, p.153.

³⁴ Monitorul Oficial, nr.150 din 11 iunie 1929; C. Hamangiu, vol. XVII, p.572-584.

³⁵ Monitorul Oficial, nr.5 din 13 ianuarie 1929, p.152.

³⁶ Ibidem, p.151.